

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΜΕ ΤΟΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗ ΤΟΥ ΚΘΒΕ ΓΙΑΝΝΗ ΑΝΑΣΤΑΣΑΚΗ- Δ. Βασιλειάδη

ΦΥ filmnoir.gr/2018/synentefxi-me-ton-kallitechniko-dieythynti-tou-kthve-gianni-anastasaki-d-vasiliadi

film noir

February 24, 2018

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΜΕ ΤΟΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗ ΤΟΥ ΚΘΒΕ ΚΑΙ ΣΚΗΝΟΘΕΤΗ ΓΙΑΝΝΗ ΑΝΑΣΤΑΣΑΚΗ

Ο Καλλιτεχνικός Διευθυντής του ΚΘΒΕ και σκηνοθέτης της εξαιρετικής παράστασης που παίζεται αυτή την περίοδο στο **Βασιλικό Θέατρο Περιμένοντας τον Γκοντό** του νομπελίστα **Σάμουελ Μπέκετ, Γιάννης Αναστασάκης**, απάντησε στις ερωτήσεις του **φιλμ νουάρ**.

ΔΕΛΙΝΑ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗ: «*Μετέωροι σε ένα έρημο τοπίο, ο Βλαδίμηρος και ο Εστραγκόν μιλούν, σιωπούν και περιμένουν. Ο Γκοντό υποσχέθηκε πως θα 'ρθει. Μάλλον Αυτός (με κεφαλαίο Α) θα δώσει και τη λύση! Προφανώς υπάρχει και δοκιμάζει την πίστη τους. Ή μήπως αδιαφορεί γ' αυτούς και τους έχει ξεχάσει;*» Είναι ένα μικρό απόσπασμα από το σκηνοθετικό σχόλιό σας σχετικά με την παράσταση *Περιμένοντας τον Γκοντό*, που σκηνοθετείτε. Μιλήστε μας για αυτό.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΑΚΗΣ: Με χαρά. Πάντα αναρωπιόμαστε όλοι, ηθοποιοί, κριτικοί και σκηνοθέτες, ποιος είναι ο Γκοντό. Απέφυγε ο Μπέκετ να τον ορίσει. Φυσικά έναν θεολογικό χαρακτήρα τον έχει σίγουρα. Ίσως είναι ο Θεός. Αυτή είναι και η πρώτη σκέψη που κάνει κανείς και από το συνειρμό GOD-GODOT, αν και ο ίδιος ο συγγραφέας είχε πει πως δημιούργησε το όνομα από μια γαλλική λέξη που σημαίνει αρβύλα, επειδή είχε φανταστεί τους ήρωές του με αρβύλες και για αυτό τον ονόμασε έτσι. Πάντως, ο Γκοντό είναι σίγουρα κάποιος που ξέρει ότι τον περιμένουνε –αφού στέλνει και το αγόρι-, ακυρώνει την έλευσή του και μπορούμε να υποθέσουμε βάσιμα ότι γνωρίζει καλά και τη δυσκολία που περνούν αυτοί οι άνθρωποι, ο Βλαδίμηρος και ο Εστραγκόν, περιμένοντας τον. Και δεν κάνει κάτι. Είναι πολύ ενδιαφέρουσα η φράση που λέει το αγόρι όταν τον ρωτά ο Βλαδίμηρος «Ο κύριος Γκοντό τι κάνει;». Το αγόρι δεν απαντά αμέσως, ο Βλαδίμηρος επαναλαμβάνει την ερώτηση και το αγόρι τότε λέει «Δεν κάνει τίποτα.» Ο Γκοντό υπάρχει. Μπορεί να είναι ένας μεγάλος έρωτας που περιμένουμε. Ή η ευτυχία. Μπορεί να είναι μια μεγάλη πολιτική αλλαγή, μια μεγάλη επιτυχία που ονειρεύεται κάποιος, μπορεί να είναι ο Θεός, μπορεί να είναι κάτι μέσα μας. Έχει πολύ ενδιαφέρον στο έργο ότι τις δύσκολες στιγμές μετά από παύσεις που οι δυο ήρωες δεν ξέρουν τι ακριβώς κάνουν ή τι να κάνουν, ρωτά ο ένας τον άλλον «Και τώρα τι κάνουμε;» «Περιμένουμε» «Τι περιμένουμε;» «Τον Γκοντό.» «Α!» Έχω,

επίσης, τη γνώμη πως πολλές φορές περιμένουμε κάτι χωρίς να μπορούμε να το ορίσουμε ακριβώς. Γι' αυτό και στο κείμενο που μου ζητήσατε να σχολιάσω, όπου αναφέρεται η «Λύση», αυτή η λύση μπορεί να μην είναι χαρούμενη, να μην είναι αυτή που ελπίζουμε. Αλλά, με έναν τρόπο νομίζω πως το έργο λέει πως συνήθως περιμένουμε σχεδόν παθητικά κάτι να έρθει από έξω σε εμάς για να μας δώσει ένα τέλος στο μαρτύριο της αναμονής. Εγώ ως άνθρωπος δεν πιστεύω πολύ σε αυτή την αναμονή. Δηλαδή, αν ήμουν στη θέση ή του Βλαδίμηρου ή του Εσταργκόν θα πήγαινα να βρω αυτόν τον Γκοντό, να τον πιάσω απ' τον γιακά και να του πω «Πες μας επιτέλους τι θέλεις! Θέλεις να πεθάνουμε, θέλεις να ζήσουμε; Τι θέλεις;» Ίσως ένας λόγος που ανεβάζουμε σήμερα αυτό το έργο είναι επειδή ξέρουμε πως ένα κομμάτι μας δεν είναι καθόλου δραστήριο...

Δ.Β.: Ως Έλληνες εννοείτε;

Γ.Α.: Ως Έλληνες, ως άνθρωποι, ως Ευρωπαίοι.

Δ.Β.: Θα μας μιλήσετε και για την κατάσταση που επικρατεί στη χώρα μας σήμερα με αφορμή το τελευταίο σας σχόλιο;

Γ.Α.: Δεν είμαι σοφός για να μιλήσω για την κατάσταση στη χώρα μας. Αυτό που μπορώ να πω είναι πως πολλές φορές αφήνουμε τα πράγματα να κυλάνε απλώς περιμένοντας.

Δ.Β.: Αυτό γίνεται σήμερα;

Γ.Α.: Δεν ξέρω αν γίνεται γενικά, αλλά στο ΚΘΒΕ δε γίνεται. Δε μπορούσε να γίνει. Ήταν έτσι τα πράγματα που κάτι έπρεπε να κάνουμε και άμεσα. Πιστεύω σε μια πιο ενεργητική στάση γενικά. Πάντως, έχω συγκινηθεί που έχει ανέβει αυτό το έργο τώρα στο Κρατικό. Σκέφτομαι «Ακούγεται αυτό το σπουδαίο κείμενο μετά από 53 χρόνια στο ΚΘΒΕ. Τόσα χρόνια είχε να ανέβει αυτό το έργο στο Κρατικό.» Μας δείχνει ένα κομμάτι του εαυτού μας, που μπορεί να είναι Βλαδίμηρος ή Εστραγκόν, και περιμένει. Αποφασίζει να μετακινηθεί και δε μετακινείται καθόλου. «Πάμε, φύγαμε» και δεν πάμε τελικά πουθενά. Αυτό το κομμάτι μας λοιπόν ας το αποφύγουμε και ας δράσουμε.

Δ.Β.: Είστε Καλλιτεχνικός Διευθυντής του ΚΘΒΕ από τον Αύγουστο του 2015, σχεδόν 2,5 χρόνια δηλαδή. Μιλήστε μας για την πορεία του Κρατικού Θεάτρου μέσα σε αυτά τα χρόνια, καλλιτεχνικά και οικονομικά.

Γ.Α.: Ξεκινώ με αυτό που είπα προηγουμένως. Δεν αισθάνθηκα ούτε στιγμή ότι έπρεπε να περιμένω τον Γκοντό. Είτε ο Γκοντό ήταν η πολιτεία, είτε ένας μεγάλος χορηγός που θα λυπόταν το θέατρο, το οποίο ήταν σε πολύ δύσκολη οικονομική κατάσταση. Δεν ξέρω ποια λύση θα μπορούσε να είναι αυτός ο Γκοντό. Είπα, εδώ αντί να είμαστε Βλαδίμηροι και Εστραγκόν, ας παλέψουμε, παρά τις όποιες δυσκολίες, να ξαναστηθεί αυτό το θέατρο. Νομίζω ότι σιγά σιγά έγινε αυτό στην πορεία. Προσπάθησα οι καλλιτεχνικές επιλογές να αφορούν όλον τον κόσμο, και το μεγάλο κοινό αλλά και το στενά θεατρόφιλο κοινό. Ανέβηκαν πειραματικές δουλειές, αλλά και κλασικά έργα, που άλλωστε πάντα ήταν στη σκέψη όλων των διευθυντών οι οποίοι πέρασαν από δω, γιατί είναι ένα μεγάλο θέατρο με πολλές σκηνές σε μια μεγάλη πόλη που δεν έχει πολλά άλλα θέατρα. Επομένως, όταν φτιάχνει κανείς ρεπερτόριο πρέπει να σκεφτεί ότι αν δεν ανέβουν κάποια έργα από το Κρατικό, πολύ δύσκολα θα ανέβουν στην πόλη.

Δ.Β.: Ποιοι θα είναι οι καλλιτεχνικοί σας άξονες για να ορίσετε το ρεπερτόριο της επόμενης θεατρικής περιόδου στο ΚΘΒΕ;

Γ.Α.: Τώρα διαβάζω έργα και εξετάζω

προτάσεις, που η αλήθεια είναι πως και φέτος είναι πολλές. Δεν έχω ακόμα καθορίσει άξονες. Ένα δύο πράγματα όμως ήδη τα ξέρω. Θα ανεβάσει ένα έργο του **Σαίξπηρ ο Σίλβιο Πουρκαρέτε**, αυτός ο σπουδαίος Ρουμάνος σκηνοθέτης, ο οποίος ήδη έχει συμφωνήσει και σύντομα θα καταλήξουμε στο έργο. Επίσης, στην **παιδική μας σκηνή**, και αυτό είναι αποκλειστικό αν θέλεις, θα ανέβει **Ο μεγάλος περίπατος του Πέτρου της Άλκης Ζέη**, ένα υπέροχο έργο, για το οποίο η συγγραφέας με πολλή χαρά μας έδωσε τα δικαιώματα. Θα το σκηνοθετήσει ο **Τάκης Τζαμαργιάς**, που τώρα ετοιμάζεται να ανεβάσει *Τα ορφανά*. Θα είναι σε δική του διασκευή-δραματοποίηση για το θέατρο μαζί με τον **Σάββα Κυριακίδη**. Για τα υπόλοιπα έργα, πάλι πρέπει να κινηθώ στην ίδια λογική την οποία έχω ακολουθήσει. Στο **Φουαγιέ της ΕΜΣ** να επιλεγούν έργα που είτε προέρχονται από τον κινηματογράφο είτε είναι έργα κλειστού χώρου, στα οποία μετρά πολύ η ανάσα του θεατή να είναι μαζί μας.

Δ.Β.: Έργα εγκλωβισμού θα μπορούσαμε να πούμε;

Γ.Α.: Ναι. Εγκλωβισμού ή προσπάθειας απεγκλωβισμού. Επειδή το Φουαγιέ είναι ένας χώρος εκδηλώσεων, δεν είναι ουσιαστικά θέατρο, μπορεί να δεχτεί μέχρι εκατό άτομα το πολύ. Επομένως, είναι δεδομένο πως πρόκειται για έναν χώρο όπου θεατές και ηθοποιοί είναι ιδιαίτερα κοντά. Στη **Μονή Λαζαριστών** για τη **μεγάλη σκηνή**, θα αναζητήσω πάλι ένα νεοελληνικό κείμενο που πιστεύω θα βρεθεί, ενώ για τη **μικρή σκηνή** θα συνεχίσω την ίδια προσπάθεια με κείμενα που έρχονται από τη λογοτεχνία-τώρα παίζεται το *Όσα η καρδιά μου στην καταιγίδα* που έγραψε βέβαια ο **Άκης Δήμου**, αλλά βασίζεται στην *Πρώτη αγάπη* του **Κονδυλάκη**, ενώ πριν είχαμε το **Γκιακ**. Νομίζω πως κάπου εκεί πρέπει να κινηθώ. Δηλαδή η Μονή να είναι αφιερωμένη στο ελληνικό θέατρο και την ελληνική λογοτεχνία. Και στο **Βασιλικό** ακόμα δεν ξέρω ποιο έργο θα παιχτεί. Αλλά πάντα έχω στο νου μου να παρουσιάσουμε και κάποια κλασικά κείμενα. Πέρα από τον Σαίξπηρ που προανέφερα, θα ανεβάσουμε και άλλα κλασικά κείμενα σίγουρα. Αλλά και πιο σύγχρονα κείμενα. Τα παιδιά στο δραματολόγιο κάνουν τρομερή δουλειά και με τροφοδοτούν με ευρωπαϊκά κυρίως κείμενα των τελευταίων δεκαετιών ή με κείμενα τα οποία είτε δεν έχουν παρουσιαστεί ποτέ στο Κρατικό είτε έχουν πάρα πολλά χρόνια να παρουσιαστούν εδώ, για να διαβάζω ώστε να επιλέξω.

Δ.Β.: Μιλήστε μας λίγο και για το οικονομικό σκέλος, την πορεία του Κρατικού κατά τη διάρκεια της θητείας σας αναφορικά με τα οικονομικά.

Γ.Α.: Ήταν μια τραγική κατάσταση όταν ανέλαβα. Υπήρχε ένα χρέος περίπου 9 εκατομμύρια ευρώ. Νόμιζα ήταν 8,5 αποδείχθηκε ότι ήταν 9 τελικά. Υπήρχαν και πολλά χρέη από το παρελθόν, από συνεργασίες του θεάτρου με σκηνοθέτες, μουσικούς, σκηνογράφους που ενώ είχαν δουλέψει εδώ δεν είχαν πληρωθεί ποτέ. Επίσης, υπήρχαν και χρέη προς εταιρείες με τις οποίες συνεργαζόμαστε για να αγοράσουμε ξύλα ή πανιά... προμηθευτές δηλαδή. Και εγώ και ο **Πρόεδρος Άρης Στυλιανού** και το Δ.Σ. βεβαίως παλέψαμε πάρα πολύ και πιέσαμε την πολιτεία να μας δώσει χρήματα για να φύγουν αυτά τα παλιά χρέη. Υπήρχε ένα χρέος ήδη από την εποχή του **Τσακίρογλου**, έτσι έχω καταλάβει τουλάχιστον, από τόσο παλιά, πριν από μια δεκαετία περίπου, που ήταν περίπου 2 εκατομμύρια ευρώ προς το ΙΚΑ, το οποίο, όμως, με τα πρόστιμα και τους τόκους είχε φτάσει 2.750.000,00 ευρώ. Εμείς καταφέραμε και πληρώσαμε ένα μέρος και μπήκε σε ρύθμιση αυτό το χρέος. Μετά πήραμε και έκτακτη επιχορήγηση από το Γενικό Λογιστήριο του Κράτους κι αποπληρώσαμε το ΙΚΑ κι έτσι, τελικά, αυτή η ρύθμιση δεκαπενταετίας που

είχε γίνει για το θέατρο δε χρειάζεται να υπάρχει πλέον. Τώρα κάθε μήνα έχουμε να πληρώνουμε το ΙΚΑ του μήνα. Αυτό το θέμα έληξε. Ευτυχώς. Τώρα έχουμε φτάσει να χρωστάμε από τα 9 εκατομμύρια, 2.150.000,00 ευρώ. Κι επειδή δε γίνεται αυτά τα θέατρα να προχωρούν με τέτοια χρέη, θα προσπαθήσω πιέζοντας πάλι κι εξηγώντας την κατάσταση, μέχρι τον Νοέμβρη που λήγει η θητεία μου, να καταφέρω να βρω τρόπο να μειώσω κι άλλο το χρέος. Η Υπουργός Πολιτισμού η Λυδία Κονιόρδου μας έχει σταθεί πάρα πολύ, όπως και οι προηγούμενοι Υπουργοί, ο Αριστείδης Μπαλτάς και ο Νίκος Ξυδάκης. Στόχος είναι δηλαδή να βρεθεί ο τρόπος να δοθεί στο θέατρο από κάποιο κομμάτι του προϋπολογισμού μια έκτακτη επιχορήγηση ώστε να φύγουν αυτά τα παλιά χρέη εντελώς.

Δ.Β.: Γνωρίζετε αν θα ανανεωθεί η θητεία σας;

Γ.Α.: Δεν το ξέρω αυτό. Βέβαια, δεν σας κρύβω πως, εφόσον έχει γίνει πάρα πολλή δουλειά, μια δεύτερη θητεία θα μου έδινε τη δυνατότητα να σχεδιάσω και πράγματα για τα επόμενα 2 ή 3 χρόνια. Θα ήταν ίσως λίγο πιο εύκολα τότε τα πράγματα. Στην αρχή όταν ήρθα πηγαίναμε μέρα μέρα. Μετά είχαμε ένα μικρό τράτο πηγαίναμε μήνα μήνα. Μετά σχεδιάστηκε το ρεπερτόριο για τον επόμενο χρόνο, αλλά ως εκεί. Αν ανανεωθεί η θητεία, θα μπορέσω να προγραμματίσω πράγματα για δυο χρόνια μετά. Για παράδειγμα να κλείσω έναν σπουδαίο σκηνοθέτη. Όπως τον **Θόδωρο Τερζόπουλο**. Του έχω κάνει επανειλημμένως πρόταση. Μου απάντησε πως μέχρι το 2019 είναι κλεισμένος. Δε μπορώ να τον κλείσω εγώ για το 2020. Αν ο επόμενος Καλλιτεχνικός Διευθυντής δεν εκτιμά τη δουλειά του;

Δ.Β.: Σχετικά με το ανθρώπινο δυναμικό του θεάτρου, έχετε προσφέρει ευκαιρίες και σε νέους καλλιτέχνες, ηθοποιούς, σκηνοθέτες, σε νέους ανθρώπους να αναδειχτούν και να δημιουργήσουν.

Γ.Α.: Η μεγαλύτερη χαρά μου σε αυτή τη θέση, πέρα από το να πληρώνονται οι άνθρωποι στην ώρα τους –γιατί δεν πληρώνονταν, υπήρχαν μεγάλες καθυστερήσεις- και πέρα από το να χαίρεται το κοινό με τις παραστάσεις μας, είναι ότι μπορείς να δίνεις ευκαιρία σε νέους ανθρώπους. Εγώ στα 53 μου τώρα, ακόμα θα μπορούσε να πει κανείς πως είμαι νέος σκηνοθέτης, έχω κάνει 30 δουλειές. Αν, όταν ξεκίνησα εγώ, μας δίνονταν κι εμάς πολλές ευκαιρίες, όπως μπορεί να συμβεί τώρα, θα πηγαίναμε πολύ καλύτερα στην όποια καριέρα μας.

Δ.Β.: Το ΚΘΒΕ έχει, όμως, κι άλλες δράσεις. Θεατρικά εργαστήρια για παιδιά, εφήβους, για ενήλικες, για άτομα με ειδικές ανάγκες.

Γ.Α.: Ναι, από φέτος έχουμε και εργαστήριο για άτομα με ειδικές ανάγκες. Κάναμε, επίσης, ένα εργαστήριο στις φυλακές Διαβατών, στο Σχολείο Δεύτερης Ευκαιρίας, συνεχίζουμε τις δράσεις-συνεργασίες που είχε το Κρατικό με φορείς όπως ο ΟΚΑΝΑ και η Σχολή Τυφλών, όπου ηθοποιοί του ΚΘΒΕ συμμετέχουν και βοηθούν όλα αυτά τα παιδιά να κάνουν θέατρο, συνεργαζόμαστε με το Καλλιτεχνικό Σχολείο... Γενικά ασχολούμαστε με την Εκπαίδευση. Περιμένουμε κι ένα μεγάλο πρόγραμμα από το Υπουργείο Παιδείας, το οποίο θα μας δώσει τη δυνατότητα να οργανώσουμε εκπαιδευτικά προγράμματα σε όλη τη Βόρειο Ελλάδα και την Ήπειρο. Την υπόλοιπη Ελλάδα θα την αναλάβει το Εθνικό. Υπάρχει μεγάλη ανάγκη να συνδεθεί κι άλλο η εκπαίδευση με την τέχνη του θεάτρου. Είναι πολύ σημαντικό. Και, φυσικά, θα βοηθήσει πολύ όλους, και τους εκπαιδευτικούς και τους μαθητές, αλλά θα βοηθήσει πολύ κι εμάς. Οι ηθοποιοί μας που θα εμπλακούν, μαζί με ψυχοπαιδαγωγούς βέβαια, σε μια τέτοια εκπαιδευτική διαδικασία θα βοηθηθούν ώστε να γίνουν καλύτεροι ηθοποιοί.

Δ.Β.: Πώς βλέπετε την κατάσταση στη χώρα σήμερα;

Γ.Α. Η κατάσταση είναι δύσκολη εδώ και αρκετά χρόνια και για αυτό κάνουμε κι εμείς ό,τι μπορούμε να βοηθήσουμε. Πρότεινα στο Δ.Σ. κι έγινε δεκτό αμέσως με χαρά οι άνεργοι να μην πληρώνουν εισιτήριο, να βλέπουν τις παραστάσεις μας δωρεάν. Έμαθα χτες μάλιστα πως 16.200 άνεργοι έχουν παρακολουθήσει παραστάσεις στο ΚΘΒΕ αυτά τα 2,5 χρόνια. Βάλαμε το εισιτήριο κάθε Τετάρτη και Πέμπτη 5 ευρώ, επειδή ξέρουμε πως οι άνθρωποι δυσκολεύονται μέχρι και να επιβιώσουν. Οπότε γιατί να τους στερήσουμε το θέατρο; Που ουσιαστικά απ' αυτούς επιχορηγείται το ΚΘΒΕ, από τη φορολογία τους. Εμείς θέλουμε κι αυτοί, όλοι να μετέχουν στον πολιτισμό. Η προσπάθεια πήγε πολύ καλά. Είναι ενδιαφέρον το ότι με 16.200 ανέργους που μπήκαν δωρεάν στις παραστάσεις μας τα τελευταία 2,5 χρόνια, όπως επίσης και οι άνθρωποι με ειδικές ανάγκες –δεν πληρώνουν καθόλου-, αλλά και με 2 φορές την εβδομάδα πολύ χαμηλό εισιτήριο (5 ευρώ), τα έσοδα από τα εισιτήρια έχουν σχεδόν διπλασιαστεί. Δηλαδή, ενώ το θέατρο παρουσίαζε έσοδα το χρόνο περίπου 1 εκατομμύριο, τώρα θα κλείσουμε με 1.700.000, πέρσι ήταν 1.600.000. Μπορεί να πάμε και στα 2 εκατομμύρια. Κι αυτό βοηθά γιατί έτσι μπορούμε και καλύπτουμε τα λειτουργικά μας έξοδα, την κανονική μας λειτουργία. Γιατί και από εκεί μπορεί να μείνει κενό.

Δ.Β.: Υπάρχει ελπίδα, λοιπόν;

Γ.Α.: Εγώ θεωρώ πως τα πράγματα είναι λίγο καλύτερα. Αλλά γενικά πρέπει να το παλεύουμε όλοι μαζί.

Δ.Β.: Τι μπορούμε να κάνουμε μέσω της τέχνης;

Γ.Α.: Μέσω της τέχνης... Πέρα από την παρηγοριά που μπορεί να προσφέρει η τέχνη, μπορεί να οδηγήσει και τους ανθρώπους να αντιμετωπίσουν με μια άλλη δύναμη και την καθημερινότητά τους. Το πιστεύω αυτό. Αν κάποιος πάει σε μια παράσταση και συγκινηθεί, κλάψει, γελάσει, σκεφτεί επάνω σε ένα πρόβλημα που θέτει το έργο, το συζητήσει και με φίλους, θεωρώ πως αυτό τον βγάζει λίγο κι από τον μόνιμο καθημερινό βραχά. Όλοι χρωστάμε στην εφορία... Όλοι χρωστάμε παντού... Προσπαθούμε να ρυθμίζουμε τα προσωπικά μας χρέη... Ελπίζω, από ότι διαβάζω σχετικά με τα οικονομικά της χώρας, αν και δεν το κατέχω το αντικείμενο, ότι πηγαίνουμε λίγο καλύτερα κι ότι μπαίνουμε σε καλύτερη φάση. Εγώ γενικά είμαι ένας άνθρωπος πολύ αισιόδοξος, επίμονος, δεν το βάζω εύκολα κάτω. Δεν πιστεύω το «αυτό δε γίνεται». Όχι μόνο γίνεται μα μπορεί να γίνει και πιο γρήγορα. Πρέπει να αντιμετωπίζεις τα θέματα εν τη γενέσει τους, να μην τα αφήνεις να ωριμάσουν για να δράσεις. Η ζωή μου έχει αποδείξει ότι καλά έκανα κι ήμουν αισιόδοξος. Και για μένα, γιατί είχα περισσότερη δύναμη να αντιμετωπίζω τα όποια προβλήματα έρχονταν, αλλά για τους άλλους που τους παράσερνα σε αυτή την αισιοδοξία. Δηλαδή, ας είναι σύνθημα αυτό. *Ας πειστούμε να γίνουμε αισιόδοξοι.*

Δ.Β.: Αυτή είναι η φιλοσοφία σας;

Γ.Α.: Ναι. Ας πειστούμε να γίνουμε αισιόδοξοι. Δεν ξέρω που μπορεί κανείς να βρει τη δύναμη... Σε κάποιον Γκοντό... Σε φίλους, σε συντρόφους, στην οικογένειά του...

Δ.Β.: Μήπως τελικά για αυτό ανεβάσατε το *Περιμένοντας τον Γκοντό* φέτος; Για να πειστούμε να είμαστε αισιόδοξοι;

Γ.Α.: Θεωρώ το *Περιμένοντας τον Γκοντό* αισιόδοξο έργο. Όπως έλεγα και στα παιδιά όταν το δουλεύαμε, φαντάζεστε να είχε γράψει ο Μπέκετ το έργο με έναν ήρωα μόνο που

περιμένει; Θα ήταν εντελώς τραγικό. Αυτοί, όμως, είναι δύο.

Δ.Β.: Πολύ όμορφο αυτό το τελευταίο. Σας ευχαριστώ πολύ και εύχομαι καλή επιτυχία.

Δελίνα Βασιλειάδη